

GEEN PLEZIER MEER | DOOR RENATE REUTHER

Posted on 16. November 2020

Waarom nu net niet zwijgen, maar vieren is een burgerplicht.

Een opmerking van Renate Reuther.

De nieuwe lockdown, of het nu licht of zwaar is, voorkomt kleurrijke feesten in het grijze seizoen: van carnaval tot kerstmis. Het verbod op saamhorigheid laat bij verschillende gelegenheden zien wat de heersers werkelijk denken van de geregeerde burgers: Ze praten over persoonlijke verantwoordelijkheid en bedreigen iedereen met straf, die iets anders begrijpt dan zij. Eigenlijk biedt de traditionele gemaskerde tijd goede mogelijkheden om de maskers van de gezichten van de heersers af te rukken. Verzwijgen we het omdat de heersers ons nu verboden hebben samen te komen, met of zonder kostuum en masker? Laten we ons echt beroven van de festiviteiten en de oude rituelen van onze voorouders, die de mensen in moeilijke tijden altijd hebben gesteund? De auteur geeft het antwoord op deze vraag.

"Vrede is de eerste verplichting van de burger." We hebben deze zin geïnternaliseerd tot het punt van zelfverloochening. We blijven kalm, ook al wordt de helft van ons leven ons ontnomen: de zelfbepaalde vrije tijd die zo belangrijk is voor ons geestelijk welzijn, de basis van onze gezondheid. Alles wat voor amusement dient, is gedurende de gehele periode van de lockdown in heel Duitsland verboden vanwege de coronacrisis (1). Net nu komt het algemene verbod op plezier. Nu zou het weer begonnen zijn met het wilde gaan: Halloween, carnavalsbegin, Martin's optochten, kerstmarkten...

De kanselier en haar vazallen in de landen willen niets meer horen over plezier, feesten en onzorgvuldigheid. Dat weten we al. Sinds de kerstening zijn de autoriteiten een doorn in het oog van de heidense pret. Deze rituelen, die de mensen sinds mensenheugenis in de donkere tijden van de winter hebben uitgevoerd, werden verboden, geherinterpreteerd, onherkenbaar gebogen en uiteindelijk tot een minimum gereduceerd. Ik vraag me af of ze nu de doodsteek krijgen.

Licht in de duisternis

Voor onze Keltische voorouders begon het winterhalfjaar op 1 november. De oogst werd binnengebracht, het vee werd vetgemest. Toen kwamen de lange donkere nachten met alle gevaren van een concrete en

magische natuur.

In de nachten dat de doden, geesten en demonen verschenen, bedreigd en geëist werden. De ongewenste bezoekers kregen gedekte tafels aangeboden, kregen voedsel- en bloemarrangementen voorgeschoteld en kregen verlichting. Men wordt aangemoedigd door wilde vieringen en feesten. Rondom de binnenplaatsen wordt een cirkel van betovering getrokken door een klinkende stoet om de nacht en de ziel vrede te krijgen.

Men vreesde het Wilde Leger in de stormnacht, de Wilde Bertha, de Perchten of Wodan, die zich later vermomde als Nicholas (2). Onze demon heeft ook een naam. Zoals vele godheden is hij veelzijdig en niet helemaal begrijpelijk: Virus, Corona, Covid... Volgens de regering houdt hij van alcohol en wilde feesten, nabijheid en erotiek - net als de Perchten en carnavalsfiguren.

We moeten deze demon niet verdrijven door luidruchtig te bewegen of door gemeenschappelijk genot. Vanaf november is dansen verboden, net als de oude kerkelijke regel: St. Kathrein (25 november) zal stoppen met dansen. De regel, net als vroeger: bezinning in de familiekring, thuis in de salon. De stade tijd! (3).

Verbod als ritueel

De eeuwenoude verbodsrituelen met contactverbod, alcohol- en dansverbod zijn al duizend jaar slechts ten dele effectief. Wie gelooft dat ze deze keer kunnen worden afgedwongen, heeft zich al zonder slag of stoot overgegeven.

Wordt de herfstsluiting in het donkere, koude seizoen net zo'n ritueel als Allerheiligen, Allerzielen en Zondag des Doods? De eerste lockdown heeft het virus niet verslagen, maar de autoriteiten staan erop het devotionele ritueel te herhalen.

Het lijkt erop dat volwassenen niet meer te vertrouwen zijn om elkaar te ontmoeten voor koffie, twee glazen wijn bij het diner in een restaurant of een paar biertjes met vrienden in een kroeg. Te gevaarlijk, want de heersers verwachten voortdurend uitbarstingen van vrolijkheid en erotiek, ongebreidelde feestelijkheden en voortdurend drankgebruik.

In de oudheid, met het oog op de dood en de winter, hebben we ons zo gedragen. Inmiddels zijn we al lang beschaafd en gemanierd, volgens de regels onopvallend. Nietwaar?

Onze autoriteiten, aan de andere kant, beseffen nu dat ze vasthouden aan hun menselijk beeld van de wilde heidenen, die aan de teugels of onder de zweep moeten worden gehouden. Daarom waarschuwt de Kanselier: "Je moet je nu heel goed gedragen, anders wordt Kerstmis geannuleerd en zijn er geen cadeautjes (4).

Wreedheid als protest

Ondanks de verboden bleven onze voorouders aandringen op hun troostende winterrituelen, met ongebreideld genieten van het leven in een meestal troosteloze omgeving van werk en ellende. Weerstand kan er ook zo uitzien.

Deze schijnbaar instinctieve wildernis zou politieke weerstand kunnen zijn, maar wie had het kunnen bewijzen? Als de wilde stoet werd geleid door Sinterklaas of Sint Maarten, wie wilde hem dan verbieden?

Heersers en onderdanen zijn onzeker over wie in deze machtsstrijd zal zegevieren. Daarom doen ze allebei alsof er niets aan de hand is. Daarom spelen we mee. We doorzien de leugens van het dodelijke virus, van de bescherming van de gezondheid voor ons eigen welzijn, van de eeuwige lockdown, wat slechts een uitzondering is.

Maar we rukken het masker niet van de gezichten van de machthebbers af. We doen alsof we het er mee eens zijn. En we weten wel beter.

We zijn als maatschappij rustiger geworden. We zitten veel. We zijn niet meer de straat op geduwd sinds we verlichting in het huis en muziek en bewegende beelden hadden. Welke andere demonen moeten we vrezen?

We geloofden dat de dood werd overwonnen, of het nu door het christendom of door de geneeskunde was. En nu is het terug. Hij is de zweepjongen voor de zinnen van onze machtswellustige heersers. De duistere kracht reikt ons weer aan, midden in het leven.

Comfort en hoop

Ondanks gastheren van wetenschappers en een assertieve overheid zijn we zogenaamd machteloos. In onze hulpeloosheid en desoriëntatie worden we ineens weer kinderen, die bang zijn voor het donker. Onze regering geeft ons de helpende hand. Daar staat tegenover dat we onze basisrechten, ons spaargeld in verzekeringen en de staatsbegroting nodig hebben. Het neemt zelfs de eenvoudigste fundamenteën van het leven weg, zoals frisse lucht en menselijke interactie. Ze neemt ons dagelijks leven en onze feesten weg.

De oude rituelen hebben de mensen altijd steun gegeven in moeilijke tijden. Vroeger was elke winter een zware tijd, een gevecht tussen de krachten van leven en dood.

Van oudsher bestelde de kerk veertig dagen vasten en boetedoening voor Kerstmis. Daar worden we op teruggeschoven. Onze regering beschuldigt ons van roekeloosheid en onzorgvuldigheid. We moeten er voor betalen. We worden aan de kant geschoven, we worden stil en rustig wanhopig.

We konden troost vinden in de traditionele ceremoniële rituelen van onze voorouders. Bijna duizend jaar lang waren optochten, gemeenschappelijke feesten, zang en dans regelmatig verboden tot in de 19e eeuw. Net zo regelmatig werden de verboden genegeerd, omzeild en ondermijnd, anders hadden ze niet steeds opnieuw hoeven te worden verlengd (5).

Uit deze aandrang kunnen we hoop putten. Onze voorouders wisten wat goed was in het donkere seizoen, en dus was er elk jaar glühwein met peperkoek, gemaskerde ballen en kerstliederen. Als we als minderjarige kinderen worden behandeld, kunnen we opstandig zijn: We willen onze winterfeesten houden.

Vieren is een burgerplicht!

Bronnen en opmerkingen:

1. Das ist verboten, das ist erlaubt — diese Corona-Regeln gelten ab Montag, welt.de, 29. Oktober 2020.
2. Renate Reuther, Enthüllungen über Holle, Percht und Christkind, Leipzig 2017, Seite 35 folgende.
3. Rolf App: [Und in der Mitte steht immer der Teufel](#)

4. Pressestunde vom 2. November 2020, laut *Bild* vom 3. November 2020.

5. <https://www.youtube.com/watch?v=TAoJ8GiXEjw>

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om het artikel te publiceren.

+++

Dit artikel verscheen voor het eerst op 12 november 2020 in [Rubikon](#)

+++

Opmerking bij het Rubikon-artikel: De volgende tekst verscheen voor het eerst in "Rubikon - Magazin für die kritische Masse", in wiens adviesraad Daniele Ganser en Rainer Mausfeld o.a. actief zijn. Aangezien de publicatie onder een vrije licentie (Creative Commons) plaatsvond, neemt KenFM deze tekst over voor secundair gebruik en wijst er expliciet op dat het Rubicon ook afhankelijk is van donaties en ondersteuning nodig heeft. We hebben veel alternatieve media nodig!

+++

Foto bron: [Kamil Macniak](#)/ shutterstock

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven niet de mening van de redactie te weerspiegelen.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over verdere ondersteuningsmogelijkheden vindt u hier:

<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

BitCoin-adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1PZgZK